

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

10.000 PERSONAS EN EL PALAU El País Cataluña - 26/11/2018	4
Jornada de portes obertes al Palau de la Música Catalana amb més de 10.000 visitants La Mañana Diari de Ponent - 26/11/2018	5
Rècord de visites al Palau de la Música 20 Minutos Barcelona - 26/11/2018	6
Debut i doble premi al Palau de la Música Menorca - 25/11/2018	7
Clàssica i dansa La Vanguardia - Catalán - 25/11/2018	8
El feliç retrobament d'una formació de referència Ara - 24/11/2018	9
Mig segle amb els germans Claret El Periódico de Catalunya - Catalán - 24/11/2018	10
En gran La Vanguardia - Catalán - 25/11/2018	11
L'aplaudida 'Novena' de BCN Clàssics El Periódico de Catalunya - Catalán - 24/11/2018	12
Al Liceu la cosa no va tant de diners com de prioritats Ara - 27/11/2018	13
Perfecció eslava La Vanguardia - Catalán - 26/11/2018	14
La Fundació Mascort revisa més de cent anys de fotografia a partir del fons familiar Diari de Girona - 26/11/2018	15
Homenatge de l'OJC a Leonard Bernstein sota la direcció de Xavier Puig La Mañana Diari de Ponent - 24/11/2018	17
El destacado pianista Ignasi Cambra se presenta en el Auditori Municipal Diari de Terrassa - 24/11/2018	18
El talent, El Periódico de Catalunya Especial - Catalán - 27/11/2018	19
"VAMOS A TENER QUE ESTAR MUY ENCIMA DE NUESTROS NEGOCIOS" Autopos - 01/11/2018	20
¿SINFONÍA DE CONSOLIDACIÓN? Autopos - 01/11/2018	22
Antonio de la Torre La Vanguardia Vivir - Catalán - 25/11/2018	23
Les sigles, una llosa o un actiu per als partits?	24

» **10.000 PERSONAS EN EL PALAU**

La jornada de puertas abiertas del Palau de la Música Catalana recibió a más de 10.000 personas ayer entre las 10.00 y las 15.00, lo que supone un nuevo récord de asistencia.

26 Noviembre, 2018

Jornada de portes obertes al Palau de la Música Catalana amb més de 10.000 visitants

La jornada de portes obertes del Palau de la Música Catalana va batre rècord d'assistència en aquesta desena edició. Segons fonts de l'Auditori, s'hi van apropar

10.000 persones, que van poder visitar lliurement i de manera gratuïta diferents espais del Palau. A més, unes 500 persones van participar als quatre tallers de cant coral, que van permetre als inscrits cantar a la Sala de Concerts del Palau. Els cursos es van fer a la Sala d'Assaig de l'Orfeó Català i han estat dirigits per Esteve Nabona, i Buia Reixach i Feixes, amb els pianistes de la casa Pau Casan i Josep Buñol.

Rècord de visites al Palau de la Música

La jornada de portes obertes del Palau de la Música Catalana d'ahir va batre rècord d'assistència en aquesta desena edició. Segons l'auditori, entre les 10 del matí i les tres de la tarda d'ahir, 10.000 persones van visitar el Palau i unes 500 es van apuntar als quatre tallers de cant coral, que van permetre als inscrits cantar a la Sala de Concerts del Palau.

CONCURSOS • L'organista maonès Joan Seguí guanya els certàmens 'Primer Palau' i 'Catalunya Música'

Debut i doble premi al Palau de la Música

Isaac Pons de Rosa

El jove organista maonès Joan Seguí ha tingut el millor dels debuts en un dels escenaris més emblemàtics, el Palau de la Música Catalana, guanyant dos premis: el prestigiós «Primer Palau», el cicle-concurs per a la promoció de joves talents; i el «Catalunya Música», que es lliurava per cinquè any consecutiu i que consisteix en l'enregistrament d'una maqueta professional.

La notícia s'ha conegut el dia de Santa Cecília, patrona de la música, quan el jurat ha fet públics els noms dels premiats. «Estic molt content, és el premi més important que he aconseguit i que, a més, és especial, perquè és un concurs on realment no hi ha un ambient de competició, sinó que l'objectiu principal és que et seleccionin per poder debutar al Palau».

Cada músic pot presentar-se a aquest concurs només una vegada, ja que està pensat per a debutants, i el músic menorquí ho feia enguany amb la il·lusió de superar la fase de selecció (a partir del currículum i de la presentació de vídeos i programes). El jurat fa una selecció de vuit finalistes, que toquen en quatre concerts (actuant dos finalistes en cada un). En aquest cas, l'actuació del menorquí va ser l'1 d'octubre. «Una vegada vaig saber que estava seleccionat, més que pensar amb el

concurs, ho vaig fer centrant-me a fer-ho el millor possible i tocar bé al Palau», apunta l'organista, content pel premi que rebrà dimarts que ve. «El Palau és l'única sala amb orgue, i tocar aquí és el màxim a què podia aspirar».

A més, ser el guanyador de l'edició d'enguany comporta, també, que en l'acte de lliurament del premi de l'any que ve, Joan Seguí

Dimarts, Joan Seguí tornarà al Palau per recollir el guardó. Foto: J.S.

protagonitzarà una actuació.

Tot, a una carta

El jurat ha valorat «la maduresa i solidesa interpretatives i el coneixement de les característiques específiques» de l'orgue Walcker del Palau. Seguí va optar per tocar «Fantasia i fuga sobre el coral 'Ad nos, ad salutarem undam' S.259», de Liszt, «perquè quadrava amb l'orgue, perquè és ideal per a concurs, i perquè és virtuosa i explosiva».

La premsa especialitzada ha lloat la interpretació del músic. «L'aposta era a tot o res, jugant a una única carta», i Seguí va respondre fent «brillar» l'obra «amb una aproximació serena, fluida i —cosa no gens fàcil— fàcil», explorant «els límits sonors de l'instrument, amb bellíssims i quasi inaudibles *interns* (que sonaven com un llunyà cor angèlic) i majestuosos *plens*, en un joc de contrastos profundament orgànic». («Revista Musical Catalana»).

Clàssica i dansa

MARICEL CHAVARRÍA

LA GUITARRA FLAMENCA DE JUAN ANTONIO CAÑIZARES. El guitarrista torna a col·laborar amb l'OBC en un programa que inclou una estrena de la seva última obra: *Concert per a guitarra i orquestra núm. 2*. Amb Kazushi Ono al podi, sonarà a més el poema simfònic *Dant op. 21* d'Enric Granados –una de les seves poques composicions per a orquestra– inspirat en la *Divina comèdia*, i també el colorista ballet de Manuel de Falla, *El sombrero de tres picos*, que es va estrena, amb els decorats de Picasso, ara fa cent anys. Gemma Coma-Alabert serà la mezzosoprano.

DEL 30/XI AL 2/XII. L'AUDITORI

DIVENDRES, SOPARS LÍRICS AL 7 PORTES. Arrenca la setena edició d'aquest cicle que proposa recitals de veus joves durant una vetllada amb sopar previ a l'emblemàtic restaurant barceloní 7 Portes. En aquesta ocasió s'escoltarà, amb Josep Burforn al

piano, la mezzosoprano de 24 anys Helena Ressaureira, portuguesa que va guanyar el Joveventuts Musicals 2017 i que cantarà àries d'òpera de Händel, Mozart, Rossini... o la "Séguedille" de *Carmen* de Bizet.

30/XI. RESTAURANT 7 PORTES. 20 HORES

MERCEDES GANCEDO CLAUSURA EL PRIMER PALAU. La guanyadora del 2017 d'aquest cicle (és la primera soprano a rebre'l), clausurarà l'edició d'aquest any (que ha guanyat l'organista Joan Seguí) amb un recital de cançons que van de Fauré a Bernstein.

27/XI. PALAU DE LA MÚSICA. 20 HORES

HOP, FESTIVAL DE DANSES URBANES. El Mercat de les Flors torna a ser la cita internacional de referència de les danses urbanes. Aquesta setmana facilita processos de creació i investigació i acull artistes que mostren peces en construcció durant tres dies. El cap de setmana serà per capbussar-se en l'últim i el més nou de l'escena.

DEL 28/XI AL 2/XII. MERCAT DE LES FLORS

El felix retrobament d'una formació de referència

Crítica

XAVIER CESTER
BARCELONA

Trio de Barcelona

PETIT PALAU DE LA MÚSICA 22 DE NOVEMBRE

Els capricis del calendari han fet coincidir aquesta setmana actuacions del Trio Ludwig i del Trio de Barcelona. Passat, present i futur units per la presència d'una de les formacions més notables entre l'actual efervescència de grups de cambra a casa nostra i el retorn d'un nom que va protagonitzar un capítol brillant en la història amb massa intermitències de la interpretació a Catalunya. Per reblar el clau, els dos tríos compen en el seu si amb parelles de germans.

La celebració dels 50 anys de carrera de Gerard i Lluís Claret ha propiciat la reunió amb Albert Attenelle per recrear un Trio de Barcelona estretament lligat a l'aprenentatge melòman de molts aficionats que a la dècada dels 80 descobrien un món meravellós. És un detall

que incrementa la càrrega sentimental del concert del Petit Palau, protagonitzat per dos dels grans cavalls de batalla del repertori. Conegut com a *Arxiduc*, el *Trio op. 97* és l'aportació més cèlebre de Beethoven al gènere, una pàgina imponent que els Claret i Attenelle van abordar amb la serenor de l'experiència acumulada. El caràcter afirmatiu de les frases inicials del piano va tenir el just contrapunt en les més efusives entrades del violoncel i el violí, una bona síntesi del desenvolupament d'una lectura equilibrada a la qual només es poden retreure puntuals dureses al teclat que podien ofegar el discurs dels arcs.

Lirisme

Més encomiable encara es va mostrar la veterana formació en el *Trio op. 49* de Mendelssohn (compositor d'un dels seus discos més aplaudits). Les turbulències romàntiques temperades per la construcció clàssica del primer moviment i el lirisme acaronador del temps lent van ser dos dels moments àlgids d'un concert que seria desitjable que no fos només un regal sense continuïtat per Santa Cecília. —

Mig segle amb els germans Claret

CRÒNICA Feliç
retrobament del Trio
Barcelona al Palau

|| MANEL CEREJO
BARCELONA

Feliç retrobament en el cicle *Interprets catalans* del Palau de la Música Catalana del Trio Barcelona –un conjunt amb una dilatada trajectòria durant els anys 80 i un dels pioners a Catalunya en la difusió de la música de cambra– per commemorar els 50 anys de trajectòria dels germans Gerard i Lluís Claret, dos músics andorrans que han desenvolupat gran part de la seva carrera a la capital catalana.

El violinista i el violoncel·lista, respectivament, van unir el seu reconegut talent al del veterà pianista barceloní Albert Attenelle, que va demostrar trobar-se en plena forma i amb temperament decidit. Va ser aquest el primer concert d'una gira que també els portarà a Vic, Sant Cugat i Andorra.

Violoncel·lista i violinista van unir el seu talent al del veterà pianista Attenelle

De Beethoven es va poder sentir el *Trio núm. 7 en si bemoll major* dedicat a l'arxiduc Rudolf, el més jove dels fills de l'emperador Leopold II i nebot del príncep elector Maximilià de Colònia, interpretat amb un interessant diàleg intern, molt contrastat en dinàmiques, especialment en la reexposició temàtica de l'*allegro* i en la vibrant coda que tanca el primer moviment; hi va haver també fortes dosis de serenitat i delicadesa en l'*andante cantabile*, portant a col·lació tota la línia melòdica, amb noblesa i una d'equilibrada tímbrica dels tres instruments, enllaçant amb mestria aquesta *mezza voce* que desemboca en el *moderato* conclusiu.

MENDELSSOHN // Com Beethoven, Mendelssohn va ser també un pianista consumat i en el seu *Trio núm. 1 en re menor*, la segona obra de la vetllada, Attenelle va executar amb rotunditat tot el virtuosisme que el compositor romàntic va reservar per a aquesta peça; el conjunt el va interpretar amb tota la seva intensitat expressiva, creant molt bona música gràcies a l'evident compenetració d'aquests tres grans instrumentistes. =

CRÍTICA DE POP

En gran

CARLA SERRA

Els Amics de les Arts

Lloc i data: Palau de la Música
 (23/XI/2018)

RAMON SÚRIO

El pop d'Els Amics de les Arts reuneix lletres enginyoses, melodies enganxoses i sentit de l'humor. Una fórmula que a priori costava d'imaginar-se amb vestit orquestral, per molt que hagin fet algun primer pas. Però van superar la prova en un Palau ple a vessar, de fans entregats i de músics que amb prou feines cabien a l'escenari.

La vetllada la va iniciar l'Orquestra Baetulo, dirigida per Joan Martorell, també coautor dels arranjaments, amb una *Obertura* a la manera de banda sonora que va donar pas als quatre membres per repartir-se les estrofes de *Louisiana o els camps de cotó*. A continuació va venir *Els bons fotògrafs*, amb guitarra lliscant i carícia orquestral, abans d'ironitzar i justificar el seu pas pel festival de jazz amb un breu gest de complicitat cap al swing.

El to narratiu i jocós de *L'ho-*

me que dobla Bruce Willis va precedir *L'arquitecte*, que van interpretar a la platea, i el primer clímax de *L'home que treballa fent de gos*. Amb *El vent tallant* tornaria el to malenconiós que va permetre a la secció de corda lluir-se en el preludi del gran final de la primera part amb *30 dies sense cap accident* i *Jean-Luc*.

Després, ja amb el Cor de Noies de l'Orfeó Català, a *Les coses i Ja no ens passa*, l'eufòria dels fans, drets i picant de mans, va suposar un obstacle per assaborir la feina orquestral. Retirat el cor i abaixant el ritme, es va poder gaudir de les carícies dels arranjaments a *La llum que no se'n va abans* de tornar als rodolins d'*El matrimoni Arnolfini* sota el domini de la secció de metall.

En l'últim tram la gresca va sepultar de nou els detalls d'*El seu gran hit* i l'aroma de musical de *Bed & Breakfast*, coprotagonitzada per una de les noies del cor, precedint el comiat acústic i sentimental de *La taula petita*. Com que no tenien res més preparat, en el bis van repetir *Ja no ens passa* mentre la platea s'omplia de cartells amb "Gràcies, Edu" per acomiadar Eduard Costa.●

L'aplaudida 'Novena' de BCN Clàssics

CRÒNICA La jove programadora privada va barrejar amb encert Toldrà amb Beethoven

PABLO MELÉNDEZ-HADDAD
BARCELONA

El cicle BCN Clàssics es va inaugurar dijous al Palau de la Música de la mà d'una obra tan universal com popular: la *Novena simfonia* de Beethoven. Però com ja és usual en aquesta programadora privada, es va aprofitar l'ocasió per interpretar una peça editada per Tritó, empresa d'un dels creadors de BCN Clàssics que tant ha fet per la recuperació del patrimoni musical català. Aquesta vegada es va

apostar per la poc divulgada *Suite en mi* d'Eduard Toldrà, la primera obra per a orquestra de l'autor, estrenada el 1919 en aquest mateix escenari. L'obra mostra una faceta diferent d'aquest gran compositor pianístic i de cançons presentant-se com una espècie de ballet pastoril, amb gran accent rítmic i sentit *cantabile* que, si es fa honor al nom, es mostra com una sèrie de danses subjacent a l'interior del compositor.

Li van faltar assajos a l'Orques-

tra de Cadaqués i al director convidat, el foguejat Antoni Wit, tal com es va comprovar en l'abrupte final de l'*allegro vivace e giocoso*, una mica descarrilat; va brillar la flauta solista a l'*allegretto non troppo mosso* de bonics moments; l'*andante poco mosso* va semblar elegant i dramàtic fins i tot amb aquesta acció de conjunt dubitativa que també va caracteritzar l'*allegro con brio final*, amb so molt de cobla.

Força més presència hi va haver

en la interpretació de la *Novena*, ara amb el mestre polonès sense partitura i despenitant-se una mica més, aconseguint un so rodó i uniforme. Bon treball el dels cors Lieder Càmera i Anton Bruckner, més convincent que el quartet de solistes, la soprano Christiane Libor, la mezzo Olesya Petrova, el tenor Timothy Richards –a punt de la caiguda– i el baríton Stephan Klemm, tots, en tot cas, molt aplaudits. ≡

EQUIPAMENT CULTURAL

Valentí Oviedo

DIRECTOR GENERAL DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Repte “El que no voldríem per al Liceu és una direcció artística que fes a Barcelona el mateix que faria a Brussel·les, París o Londres. Busquem algú que entengui molt bé com som i que ho relati internacionalment”

“Al Liceu la cosa no va tant de diners com de prioritats”

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

Valentí Oviedo (Manresa, 1977) exerceix des d'abans de l'estiu de director general del Liceu en substitució de Roger Guasch. El primer repte que assumeix és tancar l'etapa de Christina Scheppelmann amb la tria, per concurs, d'una nova persona al capdavant de la direcció artística del teatre.

Per què Christina Scheppelmann no continua com a directora artística del Liceu?

La feina que ha fet la Christina ha sigut superbona amb els recursos que hi havia; ha portat les millors veus durant tota aquesta etapa, però d'alguna manera havíem de decidir si en una nova etapa també calia canviar la cara que hi havia al capdavant i entrar en un altre període. No és tant la Christina en ella mateixa com que iniciem una nova etapa.

La nova persona que es faci càrrec de la direcció artística cobrarà 120.000 euros anuals. ¿És un salari competitiu a nivell europeu?

És entre 120.000 i 150.000 euros. Sí que és un sou competitiu avui dia si mires el mercat.

Fa uns mesos explicava que volia incorporar els valors de Barcelona a l'ADN del Liceu. Què vol dir exactament?

En els últims cinc anys totes les institucions culturals han patit una barbaritat. Per tant, cal remarcar la feina feta pel Roger Guasch i la Christina Scheppelmann en un moment tan complex com aquest i en una institució com el Liceu, que de sobte va deixar de rebre set milions d'euros de les aportacions públiques... Això no hi ha gestors ni Superlópez que ho redreïn. Uns anys abans, quan es donaven oportunitats a la Fura dels Baus, Calixto Beito, Joan Font de Comediants, la gent d'aquí, això ens connectava amb la ciutat, amb el seu ADN, i ens feia pintar alguna cosa fora. Després hi ha hagut una època que això no s'ha donat. Ara hem de connectar amb les arrels d'aquí i te-

nint un projecte ambiciós. I si parlem d'internacionalització és perquè ha d'haver-hi intercanvi, hem d'importar i exportar; el Liceu ha de ser tremendament porós i obert, i això és un valor de Barcelona, una ciutat disposada a acollir tothom i a ser gran amb tot el que arriba de fora. Com que el relat de Barcelona està tan consolidat, em resultava fàcil recolzar-me en aquest relat per explicar una mica cap a on apunta el Liceu i que fos entenedor.

Diu que és important mostrar el nostre talent al món, però la paradoxa és que Calixto Beito i Àlex Ollé, per exemple, no fan mai estrenes mundials al Liceu. Com es recupera aquest talent amb un pressupost de 46 milions d'euros?

La cosa no és tant de pressupost com de prioritats. A mi m'agradaria que el pressupost arribés als 50 milions, però cal saber a què donem prioritat i per què. És el que busquem amb la nova direcció artística.

El Liceu està intentant fidelitzar grans veus com les d'Irene Theórin, Sonda Radvanovsky, Piotr Beczala. ¿Això significa que se sacrificaran les posades en escena?

No, tot el contrari. Quin és l'ADN de la ciutat? Aquí som superteatral i això ha d'estar incorporat al Liceu. Quan decidim que volem ampliar la base d'abonats, que volem que els joves vinguin, les veus són fonamentals, sí, però també cal tenir present que a Catalunya l'espectador cultural sempre ha tingut molt a sobre el vessant teatral: el Grec, el Lliure, el TNC, el Temporada Alta... Tot això ha de formar part del Liceu. Insisteixo: la cosa no va necessàriament de diners, sinó de prioritzar i de saber en quina ciella poses el pressupost que tens.

En l'última etapa s'ha tirat endavant el projecte de la música contemporània al Foyer i recentment el de cambra. ¿El Liceu necessita una altra sala? ¿Potser el Teatre Principal?

Sí, el Liceu necessita una altra sala, però mentrestant es pot explicar a través d'altres sales que hi ha a prop,

PERE TORDERA

Futur
“El Liceu busca un model propi que begui de les arrels d'aquí”

Recursos
“M'agradaria que el pressupost arribés als 50 milions d'euros”

com el Teatre Romea, la Biblioteca de Catalunya... I el Foyer, esclar. El Teatre Principal podria respondre a un desenvolupament del projecte educatiu, o seria una sala perfecta per introduir les òperes de cambra, o per fer tot el que és paraòpera o paramusical i que s'adreça a un públic més jove i no necessita les dimensions de la sala gran. Podria ser, però sempre a llarg termini. Ara, amb el pressupost que tenim, no seríem capaços de poder programar dos teatres perquè ho fariem tot a mitges.

¿El Liceu mantindrà el compromís amb el Festival Barcelona Obertura?

És un projecte de tres institucions, i jo crec que és una iniciativa molt bona. Si no passa res de l'altre món ha de tenir una llarga vida, perquè no hi ha gaires cases a Europa que decideixin posar-se d'acord per programar durant un període concret. És un exercici molt sa per part de les tres cases: el Liceu, l'Auditori i el Palau de la Música.

¿El Teatro Real ha deixat de ser un aliat i s'ha convertit en una competència ferotge per al Liceu?

No. Som aliats. I tinc una excel·lent

relació amb l'Ignacio García-Belenguier [el director general] i el Joan Matabosch [el director artístic]. Com millor sigui el Real millor ens anirà a nosaltres, i viceversa.

Ho formularé d'una altra manera: ¿La selecció de la nova direcció artística del Liceu busca un hereu de Mortier com Joan Matabosch o un perfil més modest?

El que no voldríem per al Liceu és algú que fes a Barcelona el mateix projecte que podria fer a Brussel·les, a París o a Londres. Busquem algú que entengui molt bé com som i que tingui la capacitat de relatar-ho internacionalment. Al final el públic d'aquí té un gran eclecticisme en els gustos, en les maneres d'entendre l'òpera. Hi ha persones a les que agraden més les posades en escena, a d'altres les veus... Hem de respondre a totes aquestes necessitats i evidentment hem d'aportar un plus que ens permeti evolucionar culturalment. Per tant, el Liceu busca un model propi que no respon necessàriament al que està passant ara al Real ni al que està passant a la Bastille ni a la Scala de Milà. Que begui de les arrels d'aquí, tant de la creació com dels públics, i que miri cap al món.

26 Noviembre, 2018

CRÍTICA DE ÒPERA

Perfecció eslava

Recital de Piotr Beczala

Intèrprets: Piotr Beczala, tenor.
Orquesta del Gran Teatre del Liceu. Dir. mus.: Marc Piollet.
Autors: Verdi, Bizet, Moniuszko, Puccini, Cilea i Giordano.
Lloc i data: Liceu (24/X/2018)

JORDI MADDALENO

El tenor polonès Piotr Beczala va enlluernar amb la bellesa de la seva

veu de tenor en el seu primer recital solista al Liceu. Ben conegut pel públic barceloní, ha estat Werther (amb bis inclòs) i el protagonista d'*Un ballo in maschera* de Verdi les últimes temporades del Liceu.

Aquest mateix any, al febrer, va arrasar literalment amb un espectacular recital en un Palau de la Música Catalana, sorprenentment mig buit. En aquesta última actuació Beczala va cantar amb piano i va presentar un repertori centrat en la cançó italiana i eslava; aquesta

vegada, al Liceu, va abordar un recital centrat en òperes italianes per a tenor líric.

La sala va presentar un ple considerable i Beczala va tornar a demostrar per què és un tenor top de l'actualitat. L'instrument és d'una bellesa radiant, amb una homogeneïtat tímbrica que sedueix i enganxa. Té l'instrument ideal de tenor líric, ben projectat i amb una importació penetrant, incisiva i generosa amb un registre superior lluminós i extravertit. Va cantar l'ària de *Luisa Miller*, òpera que protagonitzarà amb Radvanovski per tancar temporada al Liceu a mitjans de juliol, i va demostrar fi-nor estilística, fraseig i perfecció

tècnica. La plenitud del seu estat vocal el va rubricar amb un *Celeste Aida* impecable, acabat amb una mena de falset –més que un piano, com marca la partitura–, un recurs que gairebé ningú no fa servir i que va causar un efecte estrany.

L'Orquestra del Liceu, dirigida amb vigor i ritme per Marc Piollet, va destacar en els solos de *Carmen*, preludi al tercer acte i sobretot en el preciosisme cinematogràfic de *Crisantemi* de Puccini. Beczala va cantar l'ària de *La fleur* de Bizet amb elegància en l'emissió i amb la seva característica brillantor tímbrica platejada, aquí sense apianar el final. Va ser tot un detall oferir la raresa de l'ària de l'òpera *Halka*, de

Moniuszko –títol nacional polonès–, al final de la primera part, una bellesa eslava difícil de sentir per aquestes contrades.

La segona part, centrada en el verisme de Puccini, Cilea i Giordano, va tornar a mostrar el domini dels recursos tècnics, articulació precisa i oberta, precisió i estil amb bona dicció però sense el plus de calidesa que aquest repertori demana en essència.

L'èxit apol·lini del seu cant es va rubricar amb tres bisos –àries de *Tosca*, *Fedora* i *Cavalleria rusticana*–, en què la perfecció estilística va tornar a preponderar sobre la passió expressiva. Un èxit personal per a un cantant irreprotxable. ●

CULTURA La Fundació Mascort revisa més de cent anys de fotografia ►44

La Fundació Mascort revisa més de cent anys de fotografia a partir del fons familiar

▶ Una exposició amb més de 180 imatges es pot visitar gratuïtament a la seu de l'entitat a Torroella de Montgrí fins a l'abril
▶ L'entitat posa a disposició un catàleg en línia que permetrà la consulta de l'arxiu fotogràfic familiar, que s'anirà ampliant

ACN/EFE/DDG TORROELLA DE MONTGRÍ

La Fundació Mascort de Torroella de Montgrí va inaugurar dissabte l'exposició *Vides privades. Històries Compartides. El fons fotogràfic de la família Mascort (1860-1960)*. Es tracta d'un recull de més de 180 imatges (originals i reproduccions) que formen part del llegat familiar, que actualment compta amb més de 2.500 documents.

La mostra, que es podrà veure a Torroella de Montgrí fins al 22 d'abril amb accés gratuït, repassa al llarg de cent anys la història de la fotografia, els costums i els valors de la societat durant diferents èpoques. A més, la fundació posa a disposició del públic un catàleg en línia que facilitarà la consulta de l'arxiu fotogràfic familiar, que s'anirà ampliant progressivament amb la resta d'imatges que integren el fons així com d'altres fons de la col·lecció.

Cent anys d'història a través de fotografies familiars dels Mascort és el que es pot veure a la seu de la Fundació Mascort.

La comissària de l'exposició i autora del catàleg, Marta Grassot, planteja un recorregut per la història de la fotografia a partir del fons familiar. En ell, mostra l'evolució dels procediments i formats més antics, la majoria en bon estat de conservació.

Destaca, per exemple, una al·búmina colorida de 1862, dos ferrotips de finals del segle XIX i principis del XX i un gran nombre de plaques de vidre estereoscòpiques datades del primer quart del segle XX. El fons també conserva una gran quantitat de targetes de visita, el primer format estàndard de suport paper conegut de la història de la fotografia.

També destaca la presència de fotògrafs professionals nacionals i internacionals de 23 proceden-

libern al costat d'un amic (1910), també d'autor desconegut; un «retrat d'estudi d'un matrimoni de les famílies Mascort o Comas (1865), de Leopoldo Rovira Deloupy, de Barcelona, o Maria (Mari) Carbó Creixell a la terrassa de la Casa Galibern, cap al 1950.

Marta Gassot

Marta Grassot Radresa és historiadora de l'art, musicòloga i graduada superior d'arxius i gestió documental, i actualment està cursant el postgrau en difusió, gestió i conservació de fons fotogràfics.

L'any 2010 va participar activament en la publicació de l'*Estudi de camp del patrimoni fotogràfic dels museus de la Xarxa Territorial de Museus de les Comarques de Girona*, publicat pel Centre de la Imatge de la Diputació de Girona (INSPAI), i el 2013 va comissariar l'exposició que la Fundació Mascort va dedicar al fotògraf Valentí Fargnoli - Valentí Fargnoli (1885-1944). *Fotografies de la Col·lecció Mascort* (16 de novembre de 2013 - 11 de maig de 2014).

Des del 2012, és responsable del Centre de documentació de l'Orfeó Català, al Palau de la Música Catalana, des d'on ha comisariat nombroses exposicions i escrit diversos articles dedicats a les seves col·leccions.

▶ **LLIÇÓ DE FOTOGRAFIA HISTÒRICA.** La mostra presenta més de 180 fotografies. **1** Maria (Mari) Carbó Creixell a la terrassa de la Casa Galibern, cap al 1950, amb el castell del Montgrí al fons. **2** Pla americana de José Amigó, cap al 1885, en una foto presa a Nova York per Robinson and Roe. **3** La família Mascort Galibern a la platja de l'Estartit, cap al 1900. **4** Excursió a Banhèras de Luishon, 1926.

cies, l'obra dels quals va arribar per via familiar des dels Estats Units, Brasil, Cuba, Alemanya o França però també de Barcelona o Girona. Entre elles, hi ha Cohner, Langlois, Amoretty, Martínez de Hebert, Napoleon, Audouard, Esplugas, Esquirol o Masaguer.

A banda d'això, també compta amb una gran quantitat d'imatges i material amateur. Gràcies a l'interès d'alguns dels membres de la família, com el mateix Ramon Mascort (que va tenir la seva primera càmera als 6 anys), es poden veure històries familiars i l'evolució de la societat al llarg de diverses èpoques.

Entre les fotos exposades hi ha un «retrat d'estudi de la família Galibern de Rezende, datat de 1862 i d'autor desconegut; una imatge de José Maria Mascort Ga-

Homenatge de l'OJC a Leonard Bernstein sota la direcció de Xavier Puig

L'Auditori Enric Granados acull demà diumenge, a partir de les 19.00 hores, el concert en què l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida (OJC) homenatjarà el compositor estatunidenc Leonard Bernstein interpretant les seves composicions amb l'acompanyament del Cor de Cambra de l'Auditori En-

ric Granados de Lleida i del Cor de Cambra de la Diputació de Girona i sota la direcció de Xavier Puig. Nascut a Cervera el 1973, és en l'actualitat el director titular de l'Orquestra Simfònica del Vallès i director principal del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, a més dels dos cors de Cambra que actuen demà, el de

Girona i el de l'Auditori lleidatà. A més, en l'àmbit operístic, va fundar la companyia L'Òpera de tres rals, dedicada a l'òpera de petit format.

La Julià Carbonell ha preparat un programa al voltant de la figura del polièdric músic amb motiu del centenari del seu naixement, en què tindrà un pes important les seves creacions musicals per a *West Side Story* o la seva composició coral *Chichester Psalms*.

El repertori del concert es completarà amb l'*Adagio* de Samuel Barber i el *Glòria* de John Rutter.

FOTO: OJC / El Cor de Cambra de l'Auditori Enric Granados de Lleida

El destacado pianista Ignasi Cambra se presenta en el Auditori Municipal

► Interpretará obras de Chopin, Chaikovski y Rakhmaninov

Redacción

El pianista catalán Ignasi Cambra estará mañana domingo a las seis de la tarde en el Auditori Municipal de Terrassa, interpretando obras de Chopin, Chaikovski y Rakhmaninov, dentro de la Temporada de Música Clásica y con el título de “El nacionalisme romàntic.” El precio de las entradas es de diez euros.

El programa escogido, se explica en el texto de presentación del concierto, “propone un viaje romántico a través de algunas de las obras más notables de la historia pianística: los Nocturnos, Op. 9 de Frede-

ric Chopin, donde la armonía colorista y atrevida da vida a los sentimientos; los cuatro Impromptus del mismo autor con su juego de contrastes y su lirismo infinitamente variado; la célebre composición Las estaciones, Op. 37a de Chaikovski, formada por doce piezas breves, acompañadas por evocadores epígrafes poéticos y asociadas cada una a un mes del año”. En esta ocasión, el pianista interpretará una selección (octubre, Agosto, Septiembre, Noviembre y diciembre). Finalmente, cerrará el concierto con tres Preludios de Serguei Rakhmaninov.

El pianista Ignasi Cambra fue becado a los 17 años por la Jacobs School of Music de la Universidad Bloomington y ha estudiado con Alexander Toradze en South Bend y con Jerome Lowenthal y Matti Raekalio en la Juilliard School de Nueva York. Ha actuado en escenarios tan prestigiosos como el Carnegie Hall de Nueva York, el Teatro Mariinsky de San Petersburgo, el Gran Teatre del Liceu, el Palau de la Música Catalana, El Auditori de Barcelona, o el Auditorio Nacional de Madrid. El año 2017 sacó su primer disco, “Live in Barcelona”, con obras de Grieg y Rachmaninov. ►

anàlisi

El talent, la clau de la diferenciació

Pau
GUARDANS I CAMBÓ
President de Barcelona Global

Barcelona és una ciutat feta a si mateixa. Gairebé tot el que el món admira del nostre patrimoni ha sigut promogut, i fins i tot en part finançat, per les aportacions dels emprenedors que en cada època han liderat la nostra economia. Des de Santa Maria del Mar fins al Saló de Cent, passant pel Gran Teatre del Liceu, el parc Güell i el Palau de la Música, totes són propostes cíviques que reflectien la puixança de la iniciativa civil en cada una de les èpoques d'esplendor de la ciutat.

A ple segle XXI, no hi ha dubte que el talent és el futur per a aquesta ciutat, que en les últimes dècades ha vist florir un ecosistema d'emprenedoria que ha aconseguit posicionar-la al quart lloc del panorama europeu. Això és fruit de l'esforç des dels àmbits públic i privat, i de l'atractiu que té la capital catalana per acollir el talent internacional que busca un enclavament idoni per desenvolupar projectes innovadors.

La Barcelona del 2018 s'enorgulleix d'iniciatives com el Pier01 i les històries d'èxit de Privàlia, Social Point, eDreams i ScytI, que ens indiquen el camí per convertir-nos en una ciutat de referència global en emprenedoria. Des de Barcelona Global creiem que, malgrat el bon clima, la connectivitat geogràfica, l'elevada oferta cultural i la qualitat gastronòmica, hem de treballar per millorar la fiscalitat dirigida als que emprenen i ajuden a emprendre (directius, equips, inversors), facilitar la seva arribada a Barcelona mitjançant l'agilitat dels tràmits, ajudar-los amb més i millor inversió i, finalment, dedicar més espais de referència per emprendre.

Avui en dia, la captació del talent és la clau per a la diferenciació. La capacitat que tingui una urbs per atreure aquells perfils necessaris per innovar i generar més riquesa per al conjunt serà un element bàsic entre les ciutats que marcaran el futur, i Barcelona té tots els elements per ser-ho. ■

AGUSTÍN GARCÍA PRESIDENTE

"VAMOS A TENER QUE ESTAR MUY ENCIMA DE NUESTROS NEGOCIOS"

A ritmo de Fito y Fitipaldis, Agustín García, presidente de Serca, subía al escenario. Se tomaba su tiempo antes de hablar. Previamente movía su mano para pedir que la música desapareciera. Ante el silencio de los presentes, confesaba esta vez estar algo más nervioso de lo habitual. Su discurso abrió el congreso.

Adecir verdad, motivos tenía para sentir que este congreso tenía un toque especial.

Y es que en los días previos, también en la Ciudad Condal había tenido lugar la reunión de la plana mayor de Nexus, grupo internacional del que Serca forma parte importante, por lo que sentados frente a García, en el patio de butacas, estaban algunos de sus más relevantes socios internacionales. Aquello era novedad...

Además, la ciudad que acogía el congreso es la misma que hace algo más de treinta años veía nacer a Serca (también donde años después se gestó Nexus), siendo el edificio que lo albergaba, el Palau de la Música, uno de los más emblemáticos de todo Barcelona. Los nervios tenían su razón de ser, vaya...

García señaló que la rentabilidad tenderá a reducirse, incrementándose al mismo tiempo las exigencias a todos los niveles: "Nadie sabe cómo van a ir las cosas a partir de ahora", afirmó.

Una vez superado el primer 'impacto', y tirando de tablas, que para eso son ya muchos los congresos que García lleva a sus espaldas, el presidente comenzaba su discurso destacando un aspecto que como empresario del sector le hacía estar de lo más orgulloso: "Los socios de Serca damos trabajo a más de 3.000 personas. Son muchas familias las que viven gracias a nuestras empresas", destacaba, tratando de hacer hincapié en el valor que todos ellos aportan a la sociedad.

Se avecinan complicaciones

A partir de ahí, su intervención se centraría en la rapidez con la que se producirán a partir de ahora los cambios, llamando la atención sobre la importancia que tiene que la distribución sepa adaptarse a todos ellos.

Y habló del descenso en las matriculaciones de vehículos diésel (36% en 2018 frente al 71% del año 2010), de la paulatina llegada de los vehículos electrificados ("a los que merece la pena prestar atención", dijo), de los procesos de concentración de la distribución (que por ahora no ve cercanos en España), de la importancia de gestionar adecuadamente los datos para aplicarlos en el negocio y del cambio en los hábitos de consumo que harán que, cada vez más, talleres y distribuidores tengan que ver en gestores de flotas, empresas de renting, o incluso plataformas de 'carsharing' nuevos clientes a los que dirigirse más allá de los usuarios 'tradicionales'.

Por todo ello, aseguró que se avecinan "años complicados" en los que la rentabilidad tenderá a reducirse, incrementándose al mismo tiempo las exigencias a todos los niveles: "Nadie sabe cómo van a ir las cosas a partir de ahora, pero vamos a tener que estar muy encima de nuestros negocios", terminaba.

"En un marco inmejorable, Serca ha organizado un congreso de nivel transmitiendo una visión de futuro realista pero optimista, dejando claro que el grupo no se amedrenta ante los retos y que está preparado para afrontarlos con éxito".

Benito Tesier

DIRECTOR GENERAL DE BREMO

"Que se aborde el tema de la concentración es esencial. Serca demuestra así las ganas que tiene de seguir innovando para ser líder en el futuro".

Manel Real

DIRECTOR COMERCIAL DE CONTITECH

"Me quedo con el contenido de las ponencias de Nexus, han acercado un tema espinoso pero de mucha actualidad que, entre todos, debemos abarcar. Por eso es necesario venir a los congresos, para no quedarse fuera".

Antonio López

REYNASA

"Es una lástima que Lluís (Tarrés) no pudiese compartir la información de LKQ, es algo que nos concierne, y mucho, a distribuidores y fabricantes, me he quedado con ganas de más".

Erick Goffard Negro

DIRECTOR COMERCIAL DE TURBO MOTOR

"La concentración está aquí y tenemos que tomar nota. Es el mensaje con el que, creo, nos vamos todos de un congreso de diez que ha sorprendido tanto en la forma como en el contenido".

Joan Alcaraz

DIRECTOR GENERAL DE TAB SPAIN

"Ante la incertidumbre que vivimos, Serca y Nexus nos han ofrecido su visión internacional, información para contrastar y actuar con acierto, que consigues participando en congresos que aportan tanto como este".

Jordi Ortega

RECANVIS SANT FELIU

"La concentración es últimamente el monotema del sector, y es muy necesario que se abra el debate. Me hubiese gustado que se ahondara más en ello, pero Serca ha vuelto a demostrar que dispone de información de nivel que comparte con sus socios, de modo que no les va a coger por sorpresa".

Alex Gratti

DIRECTOR DE MARKETING DE KYB IBERIA

"En un entorno espectacular hemos vuelto a tener la oportunidad de estrechar los fuertes lazos de Serca y sus proveedores con optimismo ante lo que está por venir... Por eso es tan importante participar en los congresos, la parte de comunicación es esencial".

José Jueas

RECAMBIOS SEGORBE

"El contraste de opiniones de personas tan relevantes y con diferentes visiones ha sido sin duda lo más destacable, además del magnífico entorno en el que se ha llevado acabo el congreso".

Miguel Ángel Cuerno

PRESIDENTE DE ANCERA

"He echado en falta la defensa de las pequeñas empresas del sector ante la llegada de grandes corporaciones".

Cristina San Martín

ADJUNTA A PRESIDENCIA DE SERNAUTO

"Hay que abrir los ojos, se avecinan cambios muy importantes que los socios debemos conocer; la información que se da desde el grupo en estos congresos es vital, además es su fiesta: los miembros de Serca tienen que participar".

Eusebio Ochoa

RECAMBIOS OCHOA

"No se puede vivir de puertas para dentro, la visión internacional de este congreso es muy importante y positiva para el sector. Además, Serca lo transmite en un ambiente familiar, lo cual no está reñido con la visión de futuro y la innovación".

David Moneo

DIRECTOR DE MOTORTEC AUTOMECHANIKA MADRID

"Se ha hecho demasiado hincapié en LKQ y en la concentración, lo que puede trasladar un mensaje de inquietud entre los socios".

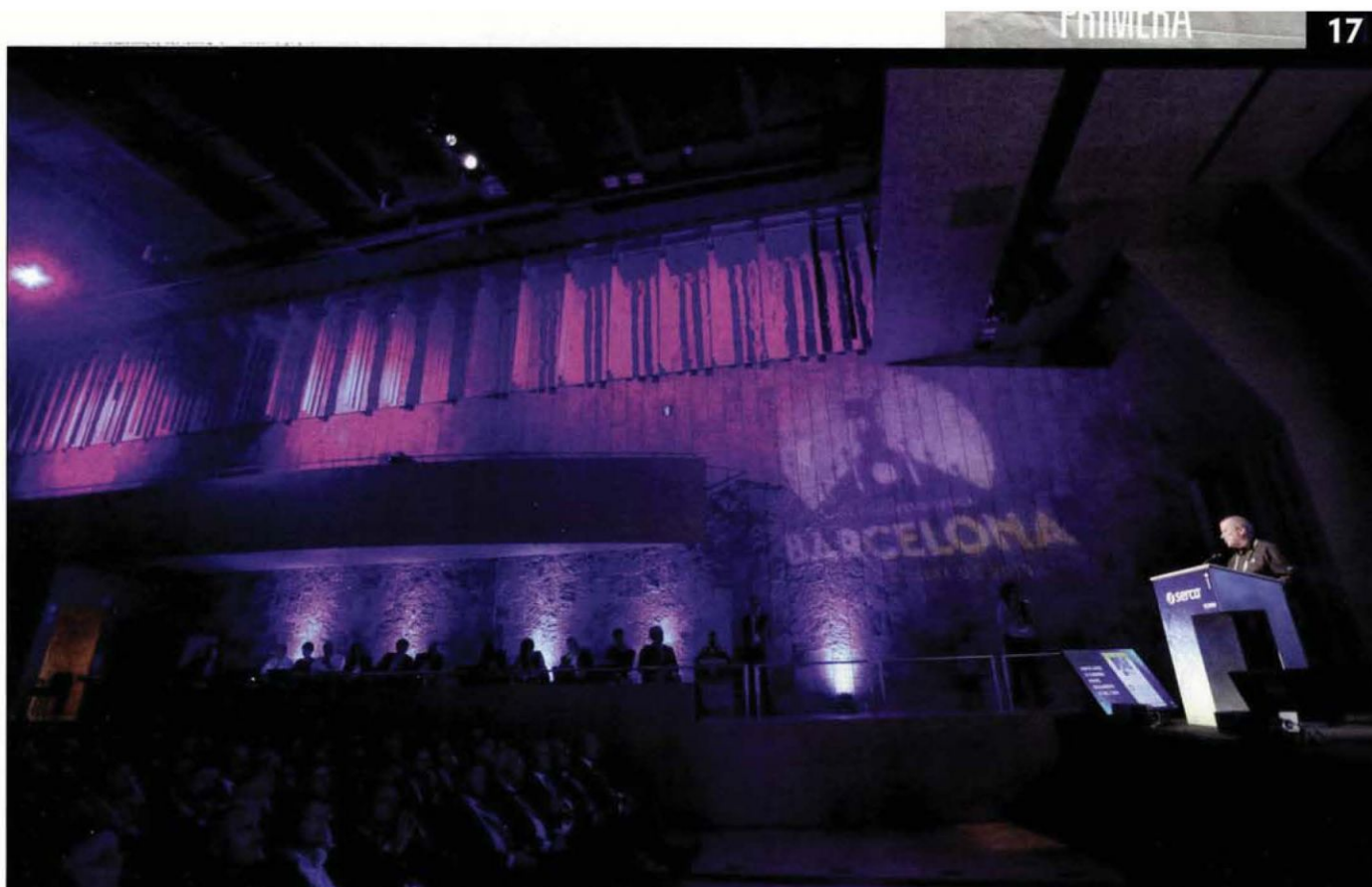
Inés España y Joan Miró

DIRECTORA DE MARKETING Y DIRECTOR GENERAL DE MAGNETI MARELLI

"El mundo está cambiando y nosotros debemos de hacerlo a la par, previendo los cambios y preparándonos para ellos. Este tipo de encuentros en los que se informa y debate sobre la deriva del mercado son más que necesarios para todos los actores que formamos parte del mismo".

Paco Alapont

RECAMBIOS COLÓN

SERCA CELEBRÓ SU CONGRESO ANUAL ¿SINFONÍA DE CONSOLIDACIÓN?

ra un congreso especial, el vigésimo noveno (y no el 'veintinueveavo' que dijo torpemente la voz en off que se encargó de conducirlo), por el espacio escogido para su celebración (el emblemático Palau de la Música de Barcelona) y por cumplirse treinta años de la fundación de Serca. Todo estaba preparado para que fuera 'el mejor congreso de la historia', pero echaba un borrón al dársele más importancia a la actuación del supuesto hijo del célebre humorista Eugenio ('saben aquel que diu...'), haciendo de su padre, que a la intervención del propio director general del grupo, que había preparado además una excelente ponencia sobre el modo de proceder del

gigante americano de la distribución LKQ, siendo interrumpido por el 'artista' ante la incredulidad del auditorio. En cualquier caso, antes, durante y después se dijeron cosas interesantes que merecen destacarse, aunque quizá demasiadas en inglés...

PATROCINADO POR

motortec
automechanika
 MADRID

EL DIETARI
D'EL MÓN

Jordi Basté

Setmana 12: Sílvia Marsó es reivindica, *els Òscars* s'entrenen, el descobriment d'un gran home com Antonio de la Torre i l'inici del compte enrere per Nadal amb el propietari de Torrons Vicens i el genial Àngel Llàcer.

DILLUNS

Sílvia Marsó

La gran Marsó va trucar la setmana passada a la redacció del programa: reivindicava la seva obra *24 hores de la vida d'una dona*, de Stefan Zweig, que fins diumenge es podrà veure al teatre Condal de Barcelona. Va trucar perquè s'ha gastat una quantitat de diners per produir aquesta obra musical que va descobrir a París. La convidem. Les crítiques lloen l'obra i la feina de la Sílvia. Està sorpresa perquè els programadors no han vist l'obra i, podent fer bolos per tot Catalunya, tan sols en té un al mes de gener a Cerdanyola. Només hi han anat tres programadors durant totes la setmanes que l'obra ha estat a la cartellera. I es reivindica: mai no ha actuat en una sèrie de TV3 tot i que assegura que no és problema de la tele catalana. És perquè molta gent a Catalunya s'ha oblidat que és catalana.

DIMARTS

Òscar Dalmau i Òscar Andreu

Els Òscars es presenten a una hora gens habitual per a ells a RAC1 per parlar del seu nou programa a TV3 *La nit dels Òscars*. Al seu costat, Jordi Èvole, que els fa una entrevista molt personal sobre el seu passat com a parella d'humor escrit i parlat. Els Òscars parlen de la seva vida en comú, de quan eren estudiants, en un pis minúscul de darrere la plaça Reial de Barcelona. Òscar Dalmau parla de quan va ser becari a Ràdio Barcelona, i Òscar Andreu, de quan va ser guionista del *Saber y ganar*, de Jordi Hurtado. "Hurtado?", pregunta Èvole. "El meu cosí". Tots tres ens quedem estupefactes. Resulta que l'avi del director del *Salvados* és cosí germà del pare del presentador de TVE, "Èvole Hurtado". Són els cognoms del pare d'en Jordi. Històries que s'expliquen a la ràdio.

DIMECRES

Antonio de la Torre

Aquesta cara de dolent el delata. Ho recordaré per a la resta dels meus dies com un dels dos pallasos assassins de la sensacional *Balada triste de trompeta*. Antonio de la Torre arriba a l'estudi per lluir-se davant del micròfon. Es nota que és periodista esportiu. Parla sense parar fins que es queda sense paraules quan Jordi Èvole s'asseu a l'estudi. Sorpresa. Són amics i no m'estranya, perquè, com diu el seu estimat Xavier Fina, "és impossible no estimar l'Antonio". L'actor presenta *La noche de 12 años*, on torna a exhibir el seu talent, ara posant-se a la pell de José Mujica, expresident de l'Uruguai. Que vagin traient la pols al Goya d'interpretació. Acabem xerrant de futbol. Diu que va ser del Madrid, però el va deixar amb Florentino; afirma que el seu equip és el Màlaga.

DIJOUS

Àngel Velasco

Tinc l'esperit nadalenc desbocat. Des de petit. N'ignoro els motius, però els llums, la banda sonora, els anuncis, els avets, les fires... m'entusiasmen. Avui amb el mestre Jordi Beltrán i amb el genial Arnau Tordera parlem dels anuncis de Nadal i la informació queda complementada amb la presència d'Àngel Velasco de Torrons Vicens, que com cada any i per mitjà de RAC1 ofereix el torró solidari. Dues barres (una de xocolata negra, taronja, avellana i gerd, i una altra d'avellanes amb *cookies*). L'objectiu: recaptar fons per a l'hospital Sant Joan de Déu; concretament, per a la investigació de les malalties infantils minoritàries. Tot plegat, amb l'ajuda del gran Albert Adrià i per només set euros. Objectiu Nadal 2018: 200.000 euros. Ho aconseguirem.

DIVENDRES

Àngel Llàcer

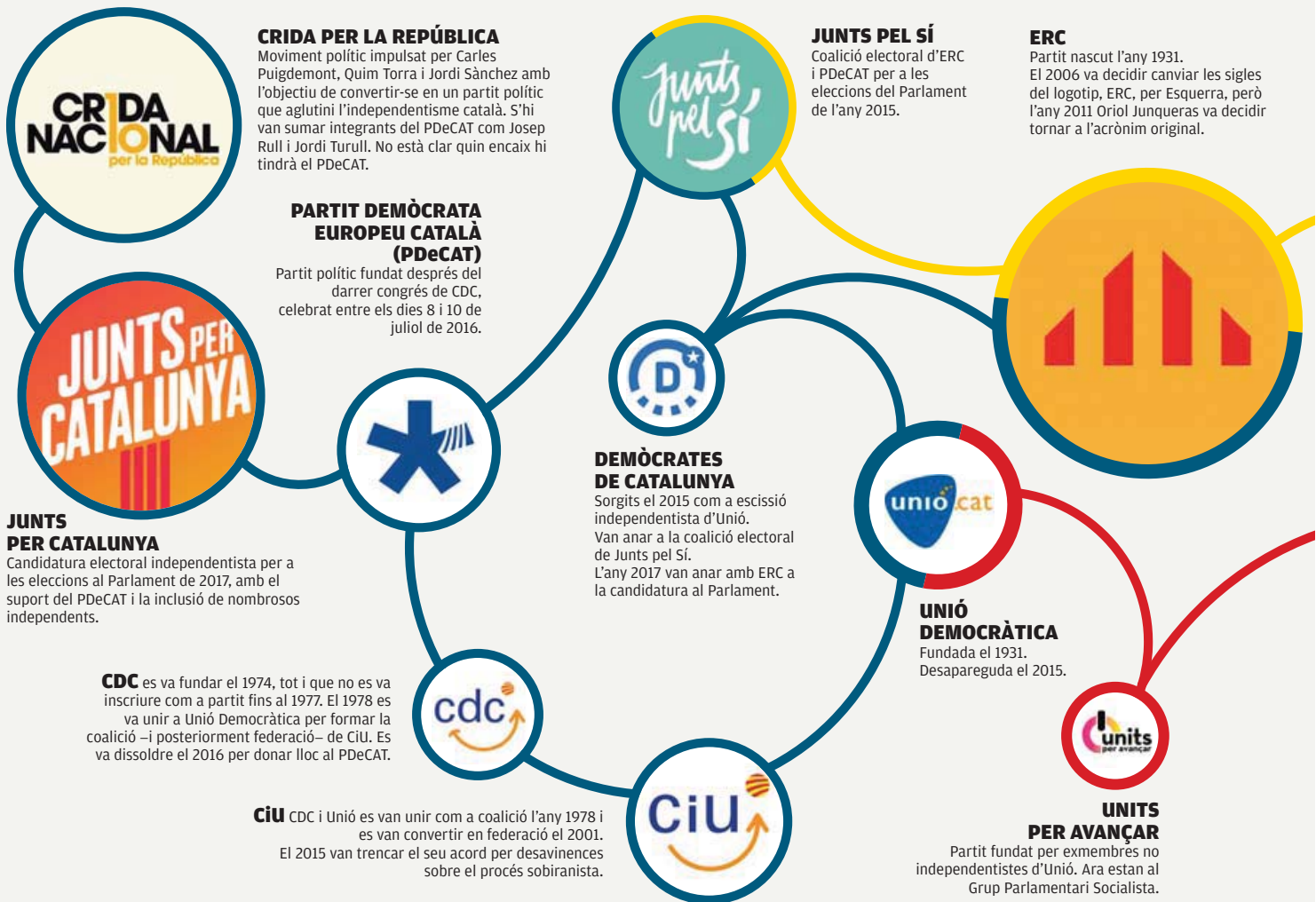
Triomfant amb *La jaula de las locas* (no ho dubteu: cal veure-la) i líder d'audiència amb *Tu cara me suena*, Àngel Llàcer ha convertit *El Petit Príncep* en un clàssic nadalenc. Passa per Girona el primer cap de setmana de desembre i s'instal·la el dia 6 a la sala Barts de Barcelona fins al dia de Reis. Una meravella. Aquest rei Mides dels escenaris proposa un joc als oients d'*El Món a RAC1*. El pròxim 24 de desembre, com cada any des d'en fa dotze, hi haurà l'especial *És Nadal al món* al Palau de la Música catalana. Llàcer demana als oients que sabien cantar de formar amb ell i amb Manu Guix el cor d'*El món a RAC1*. Seran 25 oients que, amb Llàcer i Guix, cantaran al Palau *Vaig aprendre*, d'*El Petit Príncep*. Qui s'hi atreueixi, 669 101 010: una nota de veu (no missatge). Això promet.

► REPORTATGE

POLÍTICA

**Les sigles, una llosa
o un actiu per
als partits? ► 14 i 15**

EVOLUCIÓ ELECTORAL. La metamorfosi de partits com CDC o Iniciativa per Catalunya contrasta amb la força amb què ERC o el PSOE defensen unes sigles històriques. I és que a vegades, però no sempre, es tracta de renovar-se o morir.

Les sigles, una llosa o un actiu per als partits?

De Convergència Democràtica a CiU, després PDeCAT, i pel camí Junts pel Sí, Junts per Catalunya i qui sap què passarà amb la Crida impulsada per Carles Puigdemont. Recordar totes les transformacions i canvis de nom de l'antiga CDC comença a ser

complicat, igual que passa amb ICV, els comuns i Podem. En canvi, altres formacions, com ERC, s'aferran a les seves sigles històriques i les converteixen en un dels seus principals actius. I és que les sigles –acompanyades dels logotips– donen visibilitat als partits i els fan reconeixibles de cara a la ciutadania, però en alguns casos s'acaben convertint en una llosa. Si això passa, és el moment de reconvertir-se. El politòleg Pau Canaleta distingeix entre tres tipus de partits. Per una banda, hi ha els històrics, és a

dir, els que mantenen les mateixes sigles des de fa dècades. En aquesta categoria, Canaleta hi inclou ERC, fundada l'any 1931, i el PSOE, que data de 1879. «Són partits a qui els costaria molt *carregar-se* la marca, i només s'hi veurien obligats si obtinguessin uns resultats molt dramàtics, com el que li ha passat al Partit Socialista francès, amb percentatges de vot d'un sol dígit», explica Canaleta. En aquests partits històrics, les sigles se solen mantenir encara que hi hagi altibaixos electorals, imatges

que puguin canviar de missatge, lema o aliances, la marca continua essent molt present. Aquest és el cas d'ERC, que malgrat haver-teixit aliances amb altres partits, com per exemple MES o Demòcrates, ha procurat mantenir les seves sigles en un lloc ben visible (tot i la recent excepció de Junts pel Sí, la coalició amb CDC que va fer per presentar-se al Parlament l'any 2015). De fet, l'any 2006 el partit va decidir canviar el seu logotip i substituir «ERC» per «Esquerra», però l'any 2011 Oriol Junqueras va

decidir tornar a l'acrònim original. També és el cas del PSC, que malgrat ser fundat bastant més tard que el PSOE –el 1978–, ha potenciat la seva marca malgrat haver fet acords amb partits com Ciutadans pel Canvi. En aquest cas, el seu logotip combina el vermell i el blanc –com el del PSOE–, però la «C» està remarcada en negreta per donar-li èmfasi. Tant en el cas d'ERC com del PSOE, indica Canaleta, hi ha un component fins i tot romàntic, d'haver superat el franquisme, i per això no estan disposats a desaparèixer així com així. Un altre històric, però que en aquest cas sí que va acabar desapareixent, va ser Unió Democràtica, fundada l'any 2015 i que, arran del trencament de CiU, els seus propis problemes interns –deutes, discrepàncies...– i els mals resultats electorals va acabar desapareixent. D'allà, però, en van sorgir dos corrents: Demòcrates de Catalunya, branca sobiranista que es va unir a ERC, i Units per Avançar, que actualment formen part del Grup Parlamentari Socialista. Una segona categoria, segons Canaleta, són els partits que no són tan antics, i que han passat per una crisi o sacsejada tan forta que s'han hagut de reinventar. Un exemple, diu, és el PP, sorgit l'any 1989 a partir d'Alianza Popular i

► 25 Novembre, 2018

INICIATIVA PER CATALUNYA

IC va néixer el 1987 com una federació de partits que aglutinava el Partit Socialista Unificat de Catalunya, l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra i el Partit dels Comunistes de Catalunya, que el 1988 va marxar-ne. L'any 1998, a partir de noves aliances amb grups ecologistes, va passar a dir-se IC-Verds.

Iniciativa estava federada amb Izquierda Unida, però les creixents divergències van motivar la ruptura l'any 1997.

El sector fidel a IU es va escindir amb el nom d'Esquerra Unida i Alternativa (EUIA), que va mantenir una coalició electoral amb Iniciativa a partir del 2002.

MES

El sector sobiranista del PSC va abandonar el partit l'any 2015. Actualment estan integrats al grup d'ERC al Parlament.

Nascut l'any 1879.

PSC Fundat l'any 1978 a partir de tres partits socialistes existents durant la transició: Partit Socialista de Catalunya-Congrés, Partit Socialista de Catalunya-Reagrupament i Federació Socialista Catalana. Es troba federat amb el PSOE. El 2017 es van presentar al Parlament amb Units per Avançar, ecissió d'Unió.

CUP

Candidatures d'Unitat Popular. Nascudes el 1991 a partir de l'Assemblea Municipal de l'Esquerra Independentista (1986). S'han presentat amb diverses aliances, com a CUP-Alternativa d'Esquerra o CUP-Crida Constituent.

PP

Va néixer l'any 1989 com a refundació de l'antiga Aliança Popular (creada l'any 1977). El mateix 1989, com a delegació del PP, va néixer el Partit Popular de Catalunya (PPC).

CIUTADANS

Va néixer l'any 2005 com una plataforma cívica-ciutadana que va evolucionar després cap a la fundació d'un partit polític el 2006. Al principi es deia «Ciutadans de Catalunya», però va evolucionar cap a Ciutadans-Partit de la Ciutadania. L'acrònim era inicialment C's, però li van treure l'apòstrof i ara és simplement Cs.

CATALUNYA SÍ QUE ES POT

El 2015, ICV va acordar anar amb Podem a les eleccions al Parlament amb la coalició Catalunya Sí que es Pot, que incloïa ICV, Podem, EuiA i Equo.

BARCELONA EN COMÚ

El 2015 va sorgir la plataforma ciutadana Barcelona En Comú, que es va constituir com a partit polític per presentar-se a les eleccions municipals amb Ada Colau al capdavant. Més endavant, s'estendria a tot Catalunya com a Catalunya En Comú.

EN COMÚ PODEM

A les eleccions generals de 2015 van formar la coalició En Comú Podem, formada per Barcelona En Comú, Iniciativa per Catalunya, Equo, EUIA i Podem.

CATALUNYA EN COMÚ-PODEM

A les eleccions de 2017 es va formar la coalició Catalunya en Comú-Podem, formada per Barcelona En Comú, ICV, EUIA, Podem i Equo.

que, segons el politòleg, si ara es trobés enmig d'un cicle negatiu no tindria cap problema per tornar a reinventar-se. Podria succeir, indica, quelcom similar al que va fer la Unió per un Moviment Popular (UMP), el partit de Nicolas Sarkozy a França, que l'any 2015 es va rebatejar com Els Republicans.

I un altre exemple paradigmàtic és el de CDC, inscrit oficialment com a partit l'any 1977 i desaparegut el 2016, quan tenia prop de 40 anys. Un partit que, malgrat tenir una marca molt arraigada –molta gent continua pensant en CDC quan escolta PDeCAT–, va optar per canviar de nom i refundar-se per superar la profunda crisi derivada de casos de corrupció de Jordi Pujol o Cas Palau. Així doncs, l'any 2016, CDC va donar pas al PDeCAT. En el cas dels postconvergens, Canaleta considera que no es tracta només d'un canvi de nom, sinó que també hi ha una voluntat d'«obrir» el partit i intentar atraure una major part de la ciutadania. Per això, també han apostat per marques electorals com Junts pel Sí (al costat d'ERC), Junts per Catalunya i ara també la Crida, plataforma impulsada per Carles Puigdemont, Jordi Sánchez i Quim Torra, que encara no està clar quin encaix tindrà amb el PDeCAT. Totes aquestes fórmules, segons Ca-

naleta, estan més pensades per guanyar eleccions que no pas com a estructures de partit a llarg termini, de manera que no compten amb un gran nombre de militants –prefereixen obtenir suports externs– i no gaudeixen d'una forta implantació territorial. «L'antiga CDC té clar que tard o d'hora haurà de refundar el seu espai ideològic, però ho està postergant perquè li preocupa més el curt termini i anar guanyant eleccions», assenyalava Canaleta. El que pot passar, indica, és que aquestes plataformes electorals els serveixin per guanyar comicis però que alhora rebaixin el pes i la visibilitat del PDeCAT com a partit.

D'ICV als «comuns»

També ha patit una profunda metamorfosi tot l'espai que antigament ocupava Iniciativa per Catalunya i que ha estat ocupat paulatinament pels anomenats comuns. En aquest cas, assenyalava Canaleta, el canvi respon a qüestions més aviat estètiques: «Va haver-hi una irrupció de gent no polititzada i que volia rejuvenir i revitalitzar aquest espai, de manera que no podien estar representats pels vells partits». Així doncs, ICV, nascuda l'any 1987 i que aglutinava electoralment Esquerra Unida Alternativa (EUIA) i Els Verds, es va unir

l'any 2015 a Podem per presentar-se al Parlament amb la llista Catalunya Sí que es Pot. Més endavant, Iniciativa va unir-se al projecte Catalunya en Comú, iniciat per Ada Colau a Barcelona. Es van presentar a les eleccions generals de 2015 sota el paraigua electoral En Comú Podem i com a Catalunya En Comú-Podem a les eleccions al Parlament del 21-D de l'any passat.

En canvi, la CUP, nascuda l'any 1986 i per tant també relativament jove, ha mantingut la seva marca –fins i tot l'ha potenciat en els darrers anys– malgrat les aliances que ha anat teixint amb forces com Alternativa d'Esquerra o Crida Constituent, que han quedat com a apèndixs de la CUP però no li han tret protagonisme.

Finalment, hi ha els partits més nous, com Ciutadans, que encara han de seguir la seva pròpia evolució. En el cas de Ciutadans, nascut l'any 2005 com a plataforma cívica-ciutadana i que es va convertir en partit polític l'any 2006, ha anat escurçant el seu nom: inicialment era Ciutadans de Catalunya i més endavant el seu nom oficial va passar a ser Ciutadans-Partit de la Ciutadania, però va començar a ser conegut pel seu acrònim, C's. Temps més tard, l'apòstrof va desaparèixer del seu logotip i ara és senzillament Cs.

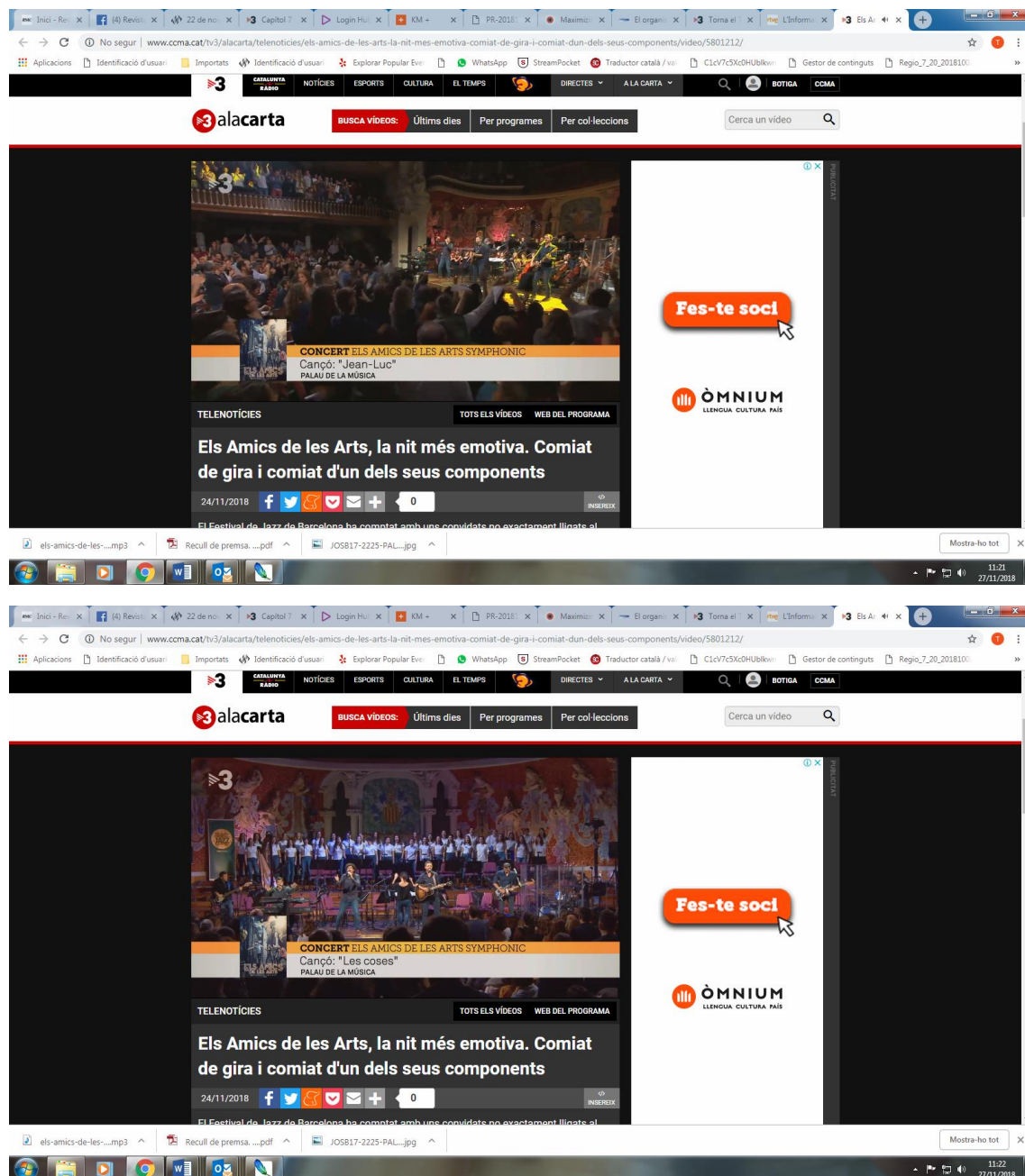
TV3 – TN Cap de Setmana

24-11-2018

Concert *Symphonic project* d'**Els Amics de les Arts** al Palau de la Música Catalana (23 de novembre), dins el Festival de Jazz de Barcelona, en què hi va participar el **Cor de Noies de l'Orfeó Català**.

Enllaç:

<http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/telenoticies/els-amics-de-les-arts-la-nit-mes-emotiva-comiat-de-gira-i-comiat-dun-dels-seus-components/video/5801212/>

TV3 – Telenotícies Migdia

23-11-2018

El Telenotícies Migdia de **TV3** va emetre un reportatge del concert del **Trio de Barcelona**, format per Lluís Claret, Gerard Claret i Albert Atennelle, que es va reunir després de 24 anys amb motiu de la celebració dels 50 anys de carrera dels germans Claret. El concert va ser al Petit Palau el 22 de novembre dins el cicle **Intèrprets Catalans**.

Enllaç:

<http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/telenoticies/torna-el-trio-de-barcelona/video/5801000/>

The image displays two screenshots of the TV3 website, specifically the 'alacarta' section, showing a video reportage about the Trio de Barcelona. The top screenshot shows the video player with the title 'Torna el Trio de Barcelona' and a subtitle 'Gerard Claret violinista'. The bottom screenshot shows the same video player but with a different subtitle, 'Torna el Trio de Barcelona', and a different video thumbnail. Both screenshots show the website's navigation bar with links to 'NOTÍCIES', 'ESPORTS', 'CULTURA', 'EL TEMPS', 'DIRECTES', 'A LA CARTA', 'BOTIGA', and 'CCMA'. The video player includes a search bar, a 'BUSCA VÍDEOS' button, and a 'Cerca un vídeo' input field. The video player also displays the date '23/11/2018' and social media sharing options. The bottom screenshot shows a different video thumbnail with the title 'QUE BÉ QUE S'ESTÀ QUAN S'ESTÀ BÉ'.

TV3 – Si no t'hagués conegut, capítol 7

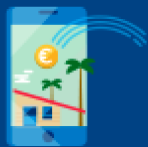
26-11-2018

El setè capítol de la sèrie de TV3 *Si no t'hagués conegut*, emès el dilluns 26 de novembre de 2018, va començar i acabar amb escenes rodades al Palau de la Música Catalana, a l'exterior, Sala de Concerts i al Foyer.

Enllaç:

<http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/si-no-thagues-conegut/capitol-7-es-i-no-es/video/5800551/>

The image displays two screenshots of the TV3 website's video player interface. The top screenshot shows the video player with a scene from the show 'Si no t'hagués conegut'. The video title is 'Capítol 7 - És i no és', dated 26/11/2018. The description reads: 'En una nova realitat, l'Eduard accedeix a una faceta de la seva dona, l'Elisa, desconeguda per a ell: ara és una gran cantant, molt reconeguda. A les portes del Palau de la Música, l'Eduard i l'Elisa es retroben i refan la seva història d'amor apassionat. Tot i que, aquesta vegada, l'Eduard es planteja si aquella Elisa és o no és realment la seva dona...'. The bottom screenshot shows the same video player but with a different scene, featuring a woman singing on a stage. The interface includes a search bar, navigation tabs (Últims dies, Per programes, Per col·leccions), and a sidebar with recommended videos and a program schedule for the evening.

Fondos de Inversión BBVA
Aporta y participa
en nuestros sorteos

Aporta

≡ Notícies

Més de 10.000 persones visiten el Palau de la Música aprofitant la jornada de portes obertes

25/11/2018 - 16.31 Actualitzat 25/11/2018 - 16.30

ACN Barcelona.-La jornada de portes obertes del Palau de la Música Catalana ha batut rècord d'assistència en aquesta desena edició. Segons fonts d'aquest auditori de Domènech i Montaner, aquest diumenge, entres les 10 del matí i les tres de la tarda, l'han visitat 10.000 persones. En total, unes 500 persones s'han apuntat als quatre tallers de cant coral, que han permès als inscrits cantar a la Sala de Concerts del palau. Els cursos s'han fet a la Sala d'Assaig de l'Orfeó Català i han estat dirigits per Esteve Nabona, director de l'Escola Coral i del Cor Jove de l'Orfeó Català, i Buia Reixach i Feixes, directora del Cor de Noies de l'Orfeó Català, amb els pianistes de la casa Pau Casan i Josep Buforn.

El públic ha pogut visitar lliurement i de manera gratuïta diferents espais del Palau de la Música Catalana. Durant cinc hores han pogut accedir a la Sala de Concerts (platea i segon pis), a la Sala Lluís Millet i a la seva balconada, que s'ha obert als assistents per gaudir del jardí de columnes, totes diferents i coronades per capitells de pedra amb motius florals, tret característic de l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner. Enguany els visitants també han descobert el Petit Palau, el modern auditori inaugurat el 2004, ideal per a concerts de cambra o de petit format. Donant continuïtat al gran èxit de convocatòria de l'any passat, la Jornada de Portes Obertes també ha tingut protagonisme a les xarxes socials, on el Palau de la Música Catalana aplega una comunitat de més de 60.000 seguidors. Amb l'etiqueta #PortesObertesPalau i @palaumusicacat els assistents han publicat les seves fotografies de la jornada a Twitter i Instagram per participar en el Concurs Fotogràfic de la Jornada, "La millor foto", en què com a premi se sortejarà un sopar per a dues persones al Foyer del Palau, per gentilesa de Singularis.

Romeva: "El camí emprès no és ni fàcil, ni ràpid, ni indolor, tanmateix és irreversible"

MÚSICA

Més de 10.000 persones visiten el Palau de la Música aprofitant la jornada de portes obertes

La Llança

Foto: **Quim Roser**

Barcelona. Dilluns, 26 de novembre de 2018

1 minut

La jornada de portes obertes del **Palau de la Música Catalana** ha batut rècord d'assistència en aquesta desena edició. Segons fonts d'aquest auditori de Domènech i Montaner, aquest diumenge, entres les 10 del matí i les tres de la tarda, l'han visitat **10.000 persones**. En total, unes 500 persones s'han apuntat als quatre tallers de cant coral, que han permès als inscrits cantar a la Sala de Concerts del palau. Els cursos s'han fet a la Sala d'Assaig de l'Orfeó Català i han estat dirigits per **Esteve Nabona**, director de l'Escola Coral i del Cor Jove de l'Orfeó Català, i **Buia Reixach i Feixes**, directora del Cor de Noies de l'Orfeó Català, amb els pianistes de la casa Pau Casan i Josep Buform.

El públic ha pogut visitar lliurement i de manera gratuïta diferents espais del Palau de la Música Catalana. Durant cinc hores han pogut accedir a la Sala de Concerts (platea i segon pis), a la Sala Lluís Millet i a la seva balconada, que s'ha obert als assistents per gaudir del jardí de columnes, totes diferents i coronades per capitells de pedra amb motius florals, tret característic de l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner. Enguany els visitants també han descobert el Petit Palau, el modern auditori inaugurat el 2004, ideal per a concerts de cambra o de petit format.

Donant continuïtat al gran èxit de convocatòria de l'any passat, la Jornada de Portes Obertes també ha tingut protagonisme a les xarxes socials, on el Palau de la Música Catalana aplega una comunitat de més de 60.000 seguidors. Amb l'etiqueta #PortesObertesPalau / @palaumusicacat els assistents han publicat les seves fotografies de la jornada a Twitter i Instagram per participar en el Concurs fotogràfic de la Jornada, "La millor foto", en què com a premi se sortejarà un sopar per a dues persones al Foyer del Palau, per gentilesa de Singularis.

MÚSICA

Diana Damrau i Jonas Kaufmann actuen al Palau de la Música

La Llança

DIMARTS, A LES 20.00

Catalunya Música transmet el concert de cloenda d'El Primer Palau

L'organista Joan Seguí Mercadal obté el Premi Catalunya Música i el Premi El Primer Palau

Dimarts 27 de novembre, a les vuit del vespre, Catalunya Música connectarà amb el Palau de la Música Catalana per oferir en directe el recital de la soprano Mercedes Gancedo i la pianista Beatriz Miralles, amb cançons i lieder de Gabriel Fauré, Claude Debussy i Richard Strauss, entre altres. Els comentaris de la transmissió, que té suport de l'Obra Social "la Caixa", els farà Maria Montes.

26/11/2018 - 11.20

Mercedes Gancedo, soprano.

El concert de cloenda del cicle començarà amb la lectura del veredict del jurat per anunciar el nom del guanyador de l'edició d'enguany, que en aquesta ocasió ha estat l'organista **Joan Seguí Mercadal**, que ha guanyat el Premi Catalunya Música i també el Premi El Primer Palau. El Premi Catalunya Música, que s'atorga per cinquè any consecutiu, consisteix en l'enregistrament d'una maqueta professional, amb un repertori escollit pel mateix guanyador, i en la promoció internacional a través de la xarxa de la Unió Europea de Radiodifusió. Segons el jurat, l'intèrpret, que va debutar al Palau en el primer concert del cicle,

el dia 1 d'octubre passat, "va destacar per la seva maduresa i solidesa interpretatives i el coneixement de les característiques específiques de l'instrument emprat". En aquest cas, l'orgue Walcker del Palau de la Música Catalana, de factura romàntica, amb què va interpretar la Fantasia i fuga sobre el coral "Ad nos, ad salutarem undam", S. 259 de **Franz Liszt**, una obra extensa i de gran dificultat.

Per aquestes qualitats, Joan Seguí Mercadal també ha obtingut el premi El Primer Palau que té una dotació econòmica de 5.000 euros. A més a més, el jurat també ha atorgat dos accèssits, de 1.250 euros cadascun, al violinista **Bernat Prat** i al **Trio Ramales**, formació que també ha rebut el Premi de la Crítica. Per la seva banda, el **Dúo Vallés-Vera**, format per **Miguel Vallés**, saxòfon alt, i **Elisabeth Vera**, piano, ha aconseguit el Premi Joventuts Musicals de Catalunya al millor intèrpret d'obra d'autor català.

Després del lliurament de premis i diplomes, començarà el concert de cloenda, que farà la soprano **Mercedes Gancedo** amb la pianista **Beatriz Miralles**, que interpretarà lieder i cançons de **Gabriel Fauré**, **Claude Debussy**, **Richard Strauss** i **Robert Schumann**, entre altres. Gancedo va ser la guanyadora dels premis El Primer Palau i Catalunya Música 2017 per la seva maduresa artística, la qualitat i bellesa del seu timbre, la versatilitat del seu perfil artístic i també el programa que va presentar al concurs.

Com a prèvia de la transmissió del concert de cloenda del cicle El Primer Palau, a les set del vespre, Catalunya Música també emetrà una edició especial del programa "[Assaig general](#)", en què **Xavier Chavarria** entrevistarà el guanyador del certamen, Joan Seguí Mercadal, el violinista Bernat Prat, guanyador d'un dels accèssits, i els components del Dúo Vallés-Vera, que han obtingut el Premi Joventuts Musicals de Catalunya.

El cicle El Primer Palau, impulsat per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, s'ha confirmat com una de les plataformes més sòlides que els joves músics que acaben els estudis i comencen el pas cap al món professional poden trobar per tenir les seves primeres experiències de concert en un marc seriós i amb les màximes condicions de rigor i professionalitat. Al llarg dels seus 23 anys d'història, han participat a El Primer Palau més de 250 joves músics, entre solistes i membres de formacions. La gran majoria dels premiats avui són intèrprets de prestigi, com, per exemple, el pianista **Javier Perianes**, la clarinetista **Laura Ruiz** i el **Cuarteto Quiroga**, entre altres.

La transmissió en directe d'aquest concert estarà disponible durant un mes als webs de [Catalunya Música](#) i [Catalunya Ràdio](#).

catmusica.cat

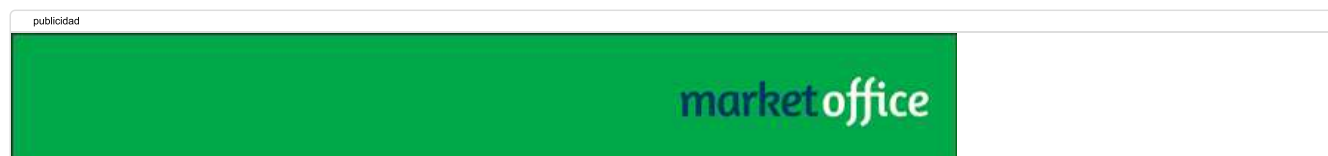
facebook.com/catmusica

twitter.com/catalunyamusica

Electro. market

(<https://www.electromarket.com/>)

⚠ Electrodomésticos (<https://www.electromarket.com/categorias/31427/0/Electrodomesticos>) 📱 Nuevas Tecnologías (<https://www.electromarket.com/categorias/31429/0/Nuevas-Tecnologias>)

El organista Joan Seguí Mercadal gana el Premio El Primer Palau 2018, patrocinado por Mitsubishi Electric
(<https://www.electromarket.com/noticia/18319/el-organista-joan-segui-mercadal-gana-el-premio-el-primer-palau-2018>)

(<https://www.electromarket.com/noticia/18319/el-organista-joan-segui-mercadal-gana-el-premio-el-primer-palau-2018>)

23 de noviembre de 2018

El concierto de clausura del ciclo se celebrará el 27 de noviembre, con la actuación de la soprano Mercedes Gancedo, ganadora de la edición de 2017

El **jurado** encargado de otorgar los premios correspondientes a la vigésima tercera edición del ciclo de jóvenes intérpretes **El Primer Palau**, formado por **Alfons Reverté Casas**, **Xavier Pagès-Corella**, Raimon Colomer, Vladislav Bronevetsky y Mercedes Conde Pons, ha acordado conceder el Premio El Primer Palau 2018 al organista Joan Seguí Mercadal. Según el jurado, el intérprete que debutó en el Palau en el primer

concierto del ciclo, el día 1 de octubre, "destacó por su madurez y solidez interpretativas y el conocimiento de las características específicas del instrumento utilizado". En este caso, el órgano Walcker del Palau de la Música Catalana, de factura romántica, con el que interpretó la Fantasía y fuga sobre el coral "Ad nos, salutare undam", S. 259 de Franz Liszt, obra extensa y de gran dificultad.El premio está dotado con 5.000 euros, ofrecidos por **Mitsubishi Electric Europe** B. V. Sucursal España. El ciclo, impulsado por la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, cuenta por decimotercero año consecutivo con el **patrocinio exclusivo de Mitsubishi Electric**.

Seguir leyendo...

publicidad

Portada

(<https://www.electromarket.com/noticia/18332/las-ventas-de-ebooks-y-tablets-caen-en-picado>)Las ventas de ebooks y tablets caen en picado (<https://www.electromarket.com/noticia/18332/las-ventas-de-ebooks-y-tablets-caen-en-picado>)

Anuario

(<https://www.electromarket.com/revista/329/>)

